

РОЗДІЛ 1

Олівія Мартін не могла збагнути, як перетворилася на одну з тих жінок, що в пориві злості кидаються тарілками, та, либонь, це сталося саме після знайомства із Чаком Волшем. Коли вони поруч, вмикається один із двох режимів: зривати одяг чи відривати голови. Того ранку мала полетіти з пліч чиясь голова.

— О, яке полегшення! — пирхнув Чак. Він розводив руки й відстрибував так, наче Олівія дійсно могла випустити чашку на його босі ноги. У чоловіка було обмаль часу натягти на себе штани до того, як здійнялися крики. Дівчина мала не набагато кращий вигляд: стояла в самих трусах та у футболці Чака, яку накинула на себе, підхопивши з підлоги, відразу ж після того, як вони тільки-но позривали одне з одного одяг.

— Це для тебе *полегшення*?! — закричала Олівія. Вона відставила вбік чашку, щоб не зробити те, про що потім пошкодувала б, засліплена люттям на себе за те, що переспала із Чаком. Миттєва думка розбити чашку об підлогу охопила дівчину палким поривом, але вона відігнала її від себе. Якби ж тільки мала таку силу волі протистояти своєму жаданню цього чоловіка.

У всякому разі, посуд виконував лише декоративну функцію: закладав полиці Чака, створюючи ілюзію домашнього затишку, а сам чоловік набивав шлунок у вишуканих ресторанах і на фуршетах. Олівія могла би вцент розтроцтити биткою

Чакову квартиру в Західному Голлівуді, і йому було б до лампочки. Якби дівчина дійсно хотіла нашкодити йому, то їй довелося б узятися за його баночки-скляночки для догляду за шкірою, що поставали на раковині як ціле маленьке містечко. Усі ці креми, бальзами й сироватки мали законсервувати прекрасне лице чоловіка в стані спокусливої довершеності. Ще як варіант – його гардероб. Чак любив одягатися, так само як Олівія любила його роздягати. Та тут йому ніяк не дорікнеш, бо був збіса гарячим, що б не носив.

Цього разу вони навіть не дійшли до Чакової спальні. Парочка пристрасно примирилася просто тут, на підлозі кухні. На десять хвилин безладний світ Олівії перевернувся догори дригом. Десять хвилин, сповнених його руками й губами, непристойно бездоганим тілом. Чак знав тіло Олівії так, наче картограф, який прокладав шлях за улюбленою мапою. Як завжди, усе було ідеально, і вона дякувала йому за майстерність, упиваючись нігтями в його спину й ритмічно гупаючись об підлогу, – сусіди знизу це точно чули.

А потім Чак розтулив рот і нагадав те, що вони передусім намагалися зам'яти під час примирення.

– Так, це буде полегшенням, якщо ти ніколи зі мною не говориш, бо, щиро кажучи, я так більше не можу! – після цих слів він драматично розмахнув руками, охоплюючи половину простору блискучої кухні кольору граніту. Чакові апартаменти були йому не по кишені. Краще вони личили б зірці шоу-бізнесу. Це одна з причин, чому чоловік так розорився.

Хоча то не Олівії судити. Вона теж була на дні.

Дівчина знову бурчала під ніс, почувавшись зрадженою, бо це вона прийшла порвати з ним, і вони не просто переспали, а Чак тепер ще й удає із себе жертву.

Той чоловік був магнетичною, непереборною, але руйнівною силою, й Олівія знала, як треба вчинити. Навіть «Титанік» затонув, урешті-решт. І чомусь великому між ними, сповненому віри, що всі проблеми розв'яжуться самі собою без жодних зусиль, теж судилося потонути.

Проте Олівія не могла заперечувати, що між ними все ще жевріла іскра, яка, може, ніколи й не згасне. Стоячи там на кухні, босий і голий по пояс Чак виглядав так красиво, що це мало би бути незаконно – її тягнуло до нього всім тілом. Дівчина також відчула в ньому жагу. Вона бачила це за тим, як чоловік провів язиком по губах, дивлячись на неї, як здіймалися груди після криків. Вони ніколи не могли насититись одне одним. Навіть якщо це їх убивало.

Для них бути разом – це наче підливати олії у вогонь, хоча раніше могло бути інакше. Під час першої зустрічі, коли Олівія мала провести із Чаком інтерв'ю для колонки в журналі «Мікс», де вона працювала, між ними миттю спалахнула іскра. Дівчина зловила себе на тому, як погоджувалася на побачення того ж вечора, і відразу ж передала своє завдання комусь іншому, оскільки знала вже після одного проведеного із Чаком дня, що професійні стосунки з ним приречені на провал. Та іскра скоро вибухнула всепоглинальною пристрасстю до сварок і примирень. Останні шість місяців Олівія безуспішно намагалася пригасити стосунки, проте Чак був настільки до неї прив'язаний, що вона міркувала, чи не звернутися до екзорциста, щоб допоміг їм відлипнути одне від одного.

Однак, якщо бути чесними, то це не стільки він не йшов, скільки вона не відпускала його.

Дотепер.

— Не можу повірити, що ти не з'явився! — гнів знову закипів, коли вони розплели обійми та її серце перестало битися як скажене.

— Я був зайнятий, — відповів Чак, повторюючи своє нікчемне виправдання.

Олівія пирхнула й склала руки.

— Ти знав про святкування вже *кілька тижнів*, Чаку! Була купа часу все спланувати, — учорашній спогад про розчарування в очах найдорожчої бабусі знову пронизав серце Олівії. — Я зарезервувала особливе місце в її улюбленому ресторані. Та я навіть дістала дозвіл запросити її найкращу подругу з дому літніх людей! Ти *повинен* був прийти, а натомість залишив мене саму з двома вісімдесятирічними бабусями, які одягли свої найкращі прикраси й не могли зрозуміти, чому до них ніхто не прийшов!

Чак здригався від кожного удару правди.

Замість того щоб учора ввечері вислуховувати Чакові виправдання, коли він нарешті спромігся зателефонувати після кількогадинної мовчанки, Олівія сама рано-вранці прийшла до нього, щоб висловити в лице все, що думає.

Зрештою вона знову віддалася йому, але на це вже начхати. Мало значення лише те, що це була остання крапля. Усе скінчено. Відтепер більше ніяких «ми».

— Чим *таким важливим* ти займався, що пропустив день народження моєї бабусі? — спитала Олівія з гнівним блиском в очах, знаючи, що жодна відповідь чоловіка не достукається до її серця. Хіба що Чак одночасно визволяв кошенят із будинку у вогні й здавав кров, щоб порятувати чиесь життя.

— Мене в останню мить запросили на прослуховування, — сказав Чак. Він підняв руки й знесилено опустив.

Олівія гнівно подивилася на Чака. Його слова звучали переконливо, оскільки трапеза починалася рано, коли сонце було ще високо в небі, щоб усе пасувало до розкладу дуже прошеного гостя. Дівчина також знала, що чоловік останнім часом не міг знайти роботи через один недавній інцидент. У нього з'явилася репутація людини, з якою важко працювати на знімальному майданчику. Тому Чак був готовий вхопитися за будь-яку пропозицію.

Олівія трішки зм'якла й вичавила із себе:

— Тобі дали роль?

Замість відповіді Чак прикусив губу й опустив очі.

Олівія одразу ж пошкодувала, що розм'якла, і в ній знову розгорілася лють.

— Тьху! — дівчина сплюнула й схопила з підлоги шорти.

— Куди ти йдеш? — крикнув Чак навздогін, коли Олівія рушила до вхідних дверей.

— Геть від тебе, раз і назавжди! — сказала вона й відчинила двері.

Чоловік пішов за нею, і їхня сварка залунала в коридорі.

— Лів, я ж уже сказав: *вибач*, що не прийшов. Я напишу бабусі Рубі листа з вибаченнями. І квіти надішлю, і...

Олівія кинулася на Чака з криками:

— Ти не зможеш цього виправити, Чаку!

Вона обернулася і натиснула кнопку ліфта. Думки чкурнути геть по сходах спокушали її, але поверхів було на дев'ять більше, ніж можна було подолати.

— Ти постійно так робиш! Ти настільки одержимий кар'єрою, що не бачиш далі свого носа. І забуваєш, що у світі є інші люди, наприклад я!

Вона простягнула руку й притиснула її до голого торса чоловіка, щоб він більше не йшов за нею, як зазвичай це робив.

Миттевий дотик був гірко приемним, й Олівія дала собі слово, що востаннє торкається до Чака Волша.

Він думав інакше, бо все одно зайшов слідом за Олівією в ліфт, коли той уже приїхав.

– Так нечесно, Олівіє. Ти ж знаєш, що я зі шкіри пнуся, щоб чогось досягти, і хапаюся за кожну можливість, щойно вона трапляється!

– Мені здається, ці можливості постійно виникають тоді, коли не треба, Чаку!

– Ну, ти ж знаєш, що це не від мене залежить. Не кожен з нас може посмикати за ниточки, коли заманеться!

Олівія обернулася до Чака й пронизала його поглядом:

– Не смій.

Чак на мить стрепенувся, розуміючи, що перетнув межу. Тоді його погляд покрижанів.

– Чому це я завжди поганий? Думаєш, ти все робила правильно в цих стосунках?

Олівія склала руки й втупилась у стелю, не бажаючи нічого чути. Вона спостерігала, як освітлювалися поверхи, поки ліфт спускався далі.

Чак стояв перед нею, уперши руки в боки, наче його геть не турбувало, що от-от напівголим з'явиться у вестибюлі.

– А як щодо того, що ти ніколи нікому і ні з чим не дозволяєш собі допомогти? Чи що ти з усього робиш змагання, у якому постійно *мусиш перемогти*? Чи залишаєш після себе в умивальнику незмиту зубну пасту, випиваєш останню каву й слухаєш жахливу музику?

Почувши останні слова, Олівія ахнула. Усе решта було наполовину правдою, але її музичний смак? Це. Вже. Занадто.

– А тепер ти просто поводишся як свиня, – сказала, коли ліфт доїхав до вестибюля й почулося «дзінь».

Усе ще лаючись і махаючи руками, Чак вивалився у викладене плиткою та каменем модерне приміщення. Шльопанці Олівії заскрипіли об блискучу підлогу. На парочку озиралися поодинокі мешканці будинку, що проминали то тут, то там. Коханці настільки захопилися суперечкою, що не помічали звернених на них поглядів.

– Я просто кажу тобі правду! – мовив Чак.

Олівія спинилася поряд із круглим столиком у центрі вестибюля й вловила запах квітів, що виструнчилися у вазі. Дівчина різко розвернулася, і Чак, що дихав їй у спину, ледь не врізався в неї. Уже порушивши обіцянку більше ніколи не торкатися до чоловіка, вона ткнула пальцем йому в груди.

– То ти хочеш правди, Чаку? Окей, зіграймо за цими правилами. Що скажеш на те, що ти постійно лишаєш сидіння унітаза піднятим і я посеред ночі всідаюся туди? Чи те, що ти ніколи не миєш посуду? Чи те, що ти зі шкіри пнешся, щоб постійно всім догодити?

– Але тобі, видно, ніяк не догодиш!

– ...Чи просипаєш кожен фільм, що я хочу подивитися...

– А ти не вибирай нудні фільми – і тоді не буду засинати.

– ...Чи жуєш так, ніби дробиш каміння...

– Ти ж знаєш, що в мене проблема із щелепними суглобами.

– ...Чи як влягаєшся поперек ліжка і займаєш усе місце...

– О, ну *перепрошую*, у мене зріст метр дев'яносто!

– ...Чи як *ніколи* не вимикаєш світла в домі. Мої рахунки на електрику значно вищі тоді, коли ти залишаєшся на ніч.

– Але знаєш що: це більше не буде проблемою, бо...